

ΕΤΟΣ Δ'. Νο 172

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.50

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 1927

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

Ο Όμιλος των αγροτών

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Εν δυν

από 3 1/2 ο/ο

Με 15ήμερον προειδοποίησιν

4 1/4 ο/ο

Γαμψυτήριον

μέχρι Δρχ. 100.000

5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΝ ΕΠΙ:

Λονδίνου εν δυν

προς 3 1/2 ο/ο

επι προθεσμίας 6 μην.

4 ο/ο

Νέας Υόρκης εν δυν

4 ο/ο

Παρισίων

2 ο/ο

„NUTRICIA“

Ολλανδικόν Γάλα εις κα-
πευτυρωμένον κατά το
ταρτον. Η μόνη άριστη
εθνην ή τροφή δια τα Βρε-
την. Η „NUTRICIA“ συνιστά
από τούς Ιατρούς, Επιστή-
μον τροφής δια τα Βρε-
την. Μεγάλη Εταιρία „NUTRI-
CIA“ παρέχει και Γάλα τελείως
καπευτυρωμένον δια τας
τερικας παθήσεις ως κα-
ταρτικόν εν τούτοις „NUTRI-
CIA“ (condensed buttermilk)
Γάλα. Αντιπροσωπ.: Σταδίου 24

ΚΥΡΙΑΙ,

Εξαιρείται τα σημεία της κα-
ταρτικότητας των φρονιτών τα οποία
συναντά το πρόσωπόν σας Η ΕΡ-
ΡΟΔΑΛΙΝΗ και απομακρύνει τα
φάνειαν των οφθαλμών.

Meltonian

Η ΜΟΝΗ ΚΡΕΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΦΗΜΙΣΜΕΝΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

MELTONIAN

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ: E. Brown & Son Ltd Cricklewood, London N. W.

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΜΑΡΚΑΣ

Agfa

εξόχου ποιότητος

και αποδόσεως

Ρόλφιλος, Πάκ, πλάκας
Röntgenfilm, (δι' ακτινοσκοπήσεις)
Φωτογραφικές μηχανές,
Χαρτιά ημέρας και νυκτός,
Δελτάρια και χημικά.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΑ
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

„ΒΟΥΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικόν Κεφάλαιον και
Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Αθήνας 88.

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός οδοντίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Επί τετραετίαν εις Παρίσιον σπου-
δάσας. Ολοήμερος και άνωθενος δε-
ματεια καθήκοντος στέματος και οδον-
των. Οδοντίατρος, δυσκορίαν και Ργο-
γίες ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΚΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΕΙΣ

(EDELWEISS)
Ασυνάγωντος εις το να προ-
σώγει εις το πρόσωπον και τα
δέρμα δροσερότητα, λευκότητα,
ωριμότητα. Ζητήσατέ την από τα
κεντρικά φαρμακεία.

Γενική παρακαταθήκη
φάρμακων

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΟΥΡΠΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσηματ. Παθολογικά Γυναικολο-
γικά. Νέα Διεύθυνσις: Οδός Παρίσιου
117, Λόγεται 8-9 π.μ. και 4-5 υ.μ.

LA GIOVANNOTTA

(Η ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Είναι η μόνη σημαία βα-
φή των ημερών της σας κρατεί
πάντα εις την νεότητα.

ΔΕΝ ΒΑΦΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Πωλείται παντού εις
όλα τα χρώματα.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α (ΤΕΡΜΑ)

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δού-
λοι και κουζίνα. Πληροφορίες

γραφεία μας.

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΔΕΜΑΤΑ

N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ A. CLAVERIE

N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΖΩΝΑΙ MAILLOT

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ A. CLAVERIE

N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

28 Ιουλίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

645

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN JAUBERT

Αφού επί δεκαπέντε ημέρες ανέκρινε μάταια όλους τούς ψαρά-
δες του Γκαβρινίς και τούς κατοίκους του Λαμμόρ, ο υποπλοίαρχος
Έρρικος Γκερλς είχε αρχίσει πιά να απελπίζεται, πώς θα έ-
ξακριβνε την άφορητή του μυστηριώδους πνιγμού του πατέρα του.

Έξαφνα ο πιστός του ναυτής Πέτρος Κότγκαλ, ανέκαλυψε καποιον
λαθρεμπορο ο οποίος με πολλές δυσκολίες
ωμολόγησε ότι τη νύχ-
τα του δυστυχήματος
είχε δει τη βενζινακά-
το του πατέρα του.

Ο αξιωματικός τον
εφώνασε άμέσως να
τον ανακρίνει.

Στην αρχή, από τα
μασημένα λογία αυτού
του ανθρώπου, φαι-
νόταν ότι δεν θα μπο-
ρούσε να πληροφορη-
θί τίποτα. Όταν ό-
μως ο λαθρεμπορος
κατάλαβε ότι η ανά-
κρισις του υποπλοίαρ-
χου Γκερλς, δεν άφο-
ρούσε το λαθρεμπόρι-
ου, έβλεπε τη γλώσσα
του και άρχισε να ά-
φηγεται:

— Έλεονόρ, μά-
λιστα, κύριε υποπλοί-
αρχε. Έκείνο το βρά-
δυ κατά τις 9 τραβού-
σαμε προς τα νησιά
του Μορμπιζάν. Μόλις στρίψαμε τον κόβο του Γκαβρινίς, διασυν-
ρωθήκαμε με τον πατέρα σας που γύριζε με τη βενζινα του. Είχε
φαίνεται κάποια βλάβη ή μηχανή του και πήγαινε πολύ σιγά. Έ-
μεις τότε χωθήκαμε μέσα στους βράχους να περιμένουμε...

— Κανένα σινιάλο από τούς συνενόχους σας ;...

— ...Ναι, μάς είχαν ανάψει φωτιά, άπάνω
στο βράχο. Και εκεί καθώς περιμέναμε, έξαφνα
ένα μεγάλο βενζινοκίνητο γιούτ χωρίς κατόρθω-
πέρασε από μπρος μας δλοταχώς.

— Το είδες καλά ; θυμάσαι πώς ήταν ;...

— Ήταν σταχτί, όχι πολύ ψηλό, κ' έφερε
με 22 κόμβους το λιγώτερο. Μπορούσά στη ρόδα
του τιμονιού στεκόταν όρθος ένας άνθρωπος.
Τόν θυμάμαι πολύ καλά, γιατί ή φωτιά που ή-
ταν αναμμένη στο βράχο έριχνε μία μεγάλη
λάμψη τοιγύρω. Ήταν ψηλός και λιγνός και
είχε μύτη γυστή ένα μύτερο γένι και κάτι χυ-
λισταρά μάτια που κύτταζαν όλοία μπροστά
του. Κ' έπειτα είδα τη μικρή βενζινα του πα-
τέρα σας να κοντογυγώνει προχωρώντας με δυ-
σκολία ενάντια στο ρεύμα. Ή άσπρη πλώρη της
εξχώριζε κάθετα προς το γιούτ, που αντί να
στρίψει έκανε δλοταχώς κατ' άπάνω της. Κ'
έπειτα.

— Έπειτα...
— Έπειτα δεν μπόρεσα να δώ τίποτα. Ή φωτιά άπ' τα ξερό-
χορτα που ήταν αναμμένη στο βράχο έβρυσε.

— Ο Έρρικος Γκερλς έμεινε μιά στιγμή σιωπηλός... Όλο το
δράμα του πνιγμού του πατέρα του έπέρασε άπ' το νού του όπως
τό είχε ύποψιασθεί.
Όχι δεν ήταν τυχαίο
δυστύχημα. Ο Άντώ-
νιος Γκερλς είχε δολο-
φονήσει. Μάλιστα τω-
ρα έξηγούντο όλα.

Τα σχέδια της έρε-
νέσεως γιά τα όποια
του έγραψε ο πατέρας
του, καλώντας τον να
παρατηρή από το ναυ-
τικό και να έπιστρέψει
να εργασθή κοντά του
γιά την τελειοποίηση
του αεροπλάνου του,
καθώς και το ειδικό
μέταλλο που είχε ανα-
καλύψει και μαζώνει
στην ιδιοκτησία του
Κεογινά, δεν είχαν έ-
ξαφανισθεί τυχαίως.
Τα ίδια χέρι που είχε
δολοφονήσει τον πατε-
ρα του τα είχε κλέψει.
Έτσι ήταν. Δεν μπο-
ρούσε να συμβαίνει δια-
φορετικά.

Αλλά πούδς μπο-
ρεί να ήταν ο άνθρωπος αυτός με τη γυστή μύτη και το μύ-
τερο γένι ;...

Ο υποπλοίαρχος Γκερλς βασάνισε άδικα το μυαλό του. Κα-
νένα τέτοιο πρόσωπο δε θυμόταν και ούτε ο γέρω-Κότγκαλ μπο-
ρούσε να το φαντασθή.

Ολοσόφωτε κατήγγειλε την ύπόθεση στον
εισαγγελέα, ήταν αδύνατον όμως να στηριχθή
κατηγορία μόνο επί τη βάσει της καταθέσεως
του λαθρεμπορού. Και αυτή άλλοιότε ήταν άτε-
λής. Είς όλα τα γειτονικά λιμάνια έγιναν έρευν-
ες αλλά πουθενά δεν άνευρέθη το μυστηριώδες
σταχτί γιούτ.

Στα πλευρά της βενζινακάτου του πατέρα
του, που την είχε έκβρσει ή θάλασσα στην άκμή
του Κεογινά, φαινότανε πραγματικά ένα ρήγ-
μα, το όποιο ο γιούς του απέδιδε σε σύγκρουση
με την πλώρη μεγαλυτέρου πλοίου, μπορούσε
όμως άξιόλογα να είχε προξενηθεί, και από
χτύπημα σε κανένα κορτερό βράχο. Επίσης ή
έξαφάνισις του μετάλλου, των κλειδιών του
πνιγμένου, και των σχεδιαγραμμάτων του, δεν
άπετέλεσαν ούσιώδη άπόδειξιν δια τόν Εισαγγ-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ

[Από τις «Χαμένες Εθνικές»]

TOY HENRI DE RÉGNIER

— Μά αφήστε με λοιπόν! Μή με σφίγγετε έτσι! Ω, με κάνετε να πονάω!... Βλέπετε καλά πώς δεν είμαι κλέφτης. Δεν έχω όπλα, κοιτάτε τα χέρια μου. Μπορείτε να με ψάξετε, αλλά δε θα βρείτε τίποτα, ούτε ένα σουγιά, απάνω μου. Κι' έπειτα ακούστε και κάτι άλλο: δε θα προσπαθήσω να φύγω, θ' άπαντήσω ήσυχα—ήσυχα—όλες τις ερωτήσεις σας. Έλάτε ως καθήσαμε σ' αυτόν τον μπάνιο. Θα σάς τὰ πω όλα. Τώρα είμαι πολύ ήσυχος καθώς βλέπετε, πολύ λογικός. «Ότι έκανα τόκανα γιατί υπέφερα πολύ...» Έπειτα σάς θυμίζω ότι δεν είχα καθόλου την πρόθεση να πηδήσω απ' αυτό το κιγκλιδώμα και να τρυπώσω μέσα στο περιβόλι σας! «Ήδη σ' αυτό το μέρος χθές και μένω στο ξενοδοχείο. Μπορείτε να ζητήσετε πληροφορίες εκεί και θα σάς πουν τ' όνομά μου, θα σάς πουν ποιος είμαι. Βεβαίως θα προτιμούσα να μην ξαναγυρίσω εδώ σ' αυτόν τον τόπο. Ύπαρχουν επιθυμίες στις οποίες δεν πρέπει κανείς να υπακούει, υπάρχουν αναμνησεις τις οποίες πρέπει κανείς να κινεί, υπάρχουν τόποι τους οποίους δεν πρέπει κανείς να ξαναβλέπει! Ναι, έκανα άσχημα το ξέρω που ήρθα εδώ, μ' αιά δύναμη ακαταμάχητη μ' έσπρωχνε προς αυτό το μέρος. Ή ίδια αυτή δύναμη και απόψε, μ' έκανε να βγώ από το δωμάτιό μου και να 'ρθώ εδώ μπροστά σ' αυτό το κιγκλιδώμα. Σας ξαναλέω πώς είμαι ένας άνθρωπος με καλή άνατροφή, που δε συνήθιζε να καμνί με κακό σκοπό άδικαίους νυχτερινές επισκεψεις...»

«Α, τώρα νοιώθω ότι με καταλαβαίνετε κι' ότι δεν με πονάτε πιά για λαποδυτή. Άρμια!... Έκείνο που ήθελα λοιπόν να μ' αφήνατε να έκανα—και θα σάς το ζητούσα για χάρη—ήταν να ιδώ για λίγες στιγμές τη δεντροστοιχία σας και την προσοψη του σπιτιού σας, μπροστά στην οποία ριχνει τα άργυρά νερά του συντριβανιού... Θα ξαναβλέπα έτσι αυτούς τους μαγευτικούς τοπούς, λουόμενους μέσα στο φεγγαρόφως και θα προσπαθούσα να ξεχωρίσω άν ύπαρχουν ακόμη σ' αυτούς τα σημεία της χαμένης μου ευτυχίας. Γιατί αυτό το σπίτι στο όριο μνησες τώρα, ήμιν το σπίτι της ευτυχίας μου, της αγαπής μου, το σπίτι που μ' έκανε να πιστέψω στην αιώνητιότητα των όρων και στον αμύθητο έρωτα δύο καρδιών που δεν έγινωσαν τότε παρα ένα χτύπημα! Άλλοι μου! Κι' ατά άπο το δέντρο αύτα, πραγματικά πείστηκε το πιο ώριμο δέντρο της ζωής μου... Κοντά στο συντριβάνι αυτό άκούσα τα πιο σερμα έρωτικά λόγια... Ναι, μέσα σ' αυτό το σπίτι έζησα υπέροχες ήμερες μιάς ευτυχίας όμοια την όποια πληρώσα με βιαιές θύσεις. Αά, τόσα πράγματα ξαναζούν μπροστά μου τώρα...»

«Εκείνη είχε δεχθεί να τα εγκαταλείψει όλα και να μ' ακολουθήσει; Είχε δεχθεί να ζηση κοντά μου, όπου κι' άν την οδηγούσα, έστω και στην ερημία—μακριά από τον κόσμο και τα θέλητρα του! Έτσι λοιπόν ήρθαμε εδώ, μέσα σ' αυτές τις άπεραντες κοιλάδες, που συνορεύονται από άγρια βουνά, έτσι λοιπόν ήρθαμε και κρυφθήκαμε μέσα σ' αυτό το χαμένο χωριδάκι, σ' αυτό το σπίτι το τριγυρισμένο από άπειρα δέντρα, που το ώμορραίνει τόσο το άργεο νερό του συντριβανιού του!

Ύπαρχουν αγάπες που έξευγενίζουν και εξαυλώνουν τη ζωή... Μά ύπαρχουν κι' άλλες που την γεμίζουν άγωνία, και άπελτισία. Στη δεύτερη περίπτωση, κύριε, πρέπει να ξεχάσει κανείς όλον τον άλλον κόσμο, όλες τις υποχρεώσεις του σ' αυτόν και να μη ύπακούει παρα μόνο στους τυραννικούς νόμους της παράφορης αγάπης του! Αυτά λοιπόν κάναμε ή Φελίτσια κι' έγώ. Φεύγοντας τους θυμίζω τις πολιτείες, άγροάσιμα αυτό το σπίτι, που είνε δικό σας σήμερα κι' αποτραβήχτηκαμε εδώ για να ζήσουμε τις θέλεις στιγμές του έρωτα μας. Ήρθε μ' ένα βράδυ του 'Ιουνίου. Τα τριαντάφυλλα μυρίζαν δυνατά και το νερό του συντριβανιού έπεφτε σαν άσχημ κατ' απ' το φως του φεγγαριού. Τά άστρα έλαμπαν στόν ουρανό κι' άν κυμμά φορα έπεφτε κανένα παρακολουθούσαμε τη φωτεινή σφαίρα που αφήνε πίσω του. Θυμάμαι πώς είχαμε περάσει τα καλώς ατύα. Κρυβόμας το χειρ της Φελίτσιας μέσα στο δικό μου. Μια βαθεία σιωπή έλαλόνόταν γύρω μας που την έκοβε μόνο ο θορύβος που έκανε το νερό του συντριβανιού. «Α, αυτή η άδιάκοχη φωνή του συντριβανιού, που την άκούω και τώρα την άρμονία που έχει, πώς επιθυμίες ξυπνάει, ηδονικός που είνε ο τόνος της, ο μαλακός και ήμερος! Πόσο είχαμε αγαπήσει τη φωνή αυτή. Και πώς όρες της ήμέρας και της νύχτας είχαμε περάσει πλάι

σ' αυτό το συντριβάνι. Πόσα δροσερά πρωινά και πόσα ζεστά απογεύματα κι' έπειτα πόσες νύχτες! Και πώς φορές είχαμε καθήσει σ' αυτόν τον μπάνιο ή Φελίτσια κι' έγώ για να κοιτάσουμε το συντριβάνι! Ή όρες περνούσαν, τα φύλλα τρεμούλιαζαν στο θρόισμα της βραδυνης αύρας και τα λουλούδια σκόρπιζαν δυνατότερο το άρωμά τους. Κι' όμως το μυστηριώδες τραγούδι του νερού που έρχόταν από τα σπλάχνα της γής εξακολουθούσε.

Άλλοίμονο! Πώς χάθηκαν όλα αυτά. Μιά ήμερα γυρίζοντας απέξω δε βρήκα τη Φελίτσια στο δωμάτιό της, όπου την είχα αφήσει! Μου είπαν ότι αφού σέλωσε ένα άλογο χάρθηκε μέσα στα μονοπάτια των άπεραντων κοιλάδων! Ή ήμερα πέρασε, ήθελε ή νύχτα, και ή Φελίτσια δεν είχε ακόμα γυρίσει... Άρχισα ν' άνησυχώ... Ή άγωνία άρχισε πιά να μ' κυριεύει. Μά του κάκου!... Ή Φελίτσια δεν ξαναγύρισε πιά, δεν την έβρισκα ποτέ. Απώ τότε είνε θαύμα πώς έζησα. Για άρεκεν καιρό είχα χάσει κάθε συναίσθηση, σά να είχα πέσει σε μία βαθεία νάρκη...

Γι' αυτό, κύριε ήρθα να ξαναδώ αυτό το περιβόλι. Γι' αυτό άπόψε πήδηξα και τούτα τα κάγκελα. Είμαι έντελώς ήσυχος όμοιος. Όλα μου φαίνονται πολύ μακρινά, όλα άνηκουν στο παρελθόν και δεν έχω παρό μιά συγχυσμένη θολή ανάμνησή της. Τά έξασα πιά αυτά κύριέ μου, ναι αυτό μπορώ να σάς το διαβεβαιώσω. Μά θα σάς παρακαλέσω κάτι: αφήστε με να σπάσω αυτό το συντριβάνι, ώ αφήστε με! να μην άκούω πιά την φωνή του, να μη βλέπω το νερό του ν' άργυρορέγγιν στο φεγγαρόφως... Μου φαίνεται σά να μ' έκορδιδεύη τώρα. Ή ήσυχη, ή άδιάκοχη φωνή που μοιάζει σαν περιγελαστική, έ, δε σάς φαίνεται; Μά αφήστε με, μή με σφίγγετε έτσι, αφήστε μου τα χέρια, αφήστε με λοιπόν!...

Άντ' ντ' Ρενιέ

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ... ΠΟΛΥ ΥΠΟΧΡΩΣΤΟΣ!...

Σέ μία συναναστροφή ένας κύριος, ό οποίος καθόταν κοντά στη θερμάστρα, εκάιγεται χωρίς να τό πάρη μυρωδιά.

Ένας άλλος κύριος, ό οποίος τόν άντελήφθη να καίγεται φωτά τον πλησίον του καθήμενον κόμητα Λορβί, εάν γνωρίζη τόν πλησίον της θερμάστρας καθήμενον κύριον.

— Όχι φίλτατε, του λέγει ο κόμης. Φαίνεται ότι άπόψε για πρώτη φορά τον προσκαλέσαν.

Τότε ο κ. Γ... πλησιάζει τόν κ. Φράλ και του άπευθύνει την ίδια ερώτηση.

— Όχι φίλε μου, του λέγει ο Φράλ δεν έχω την τιμή να τόν γνωρίζω...

Ο κ. Γ... πλησιάζει κατόπιν και άλλους τρεις κυρίους, στούς οποίους άπευθύνει την ίδια ερώτηση.

Βλέποντας τέλος ότι κανείς δεν μπορούσε να τόν διαφωτίσει πλησιάζει τον βαρόνο Βερτίε, και τόν ρωτά αν γνωρίζη τόν κύριο που στέκεται κοντά στη θερμάστρα.

Ναι, κύριε του λέγει, θέλετε να σάς συστήσω; — Μάλιστα, φίλε μου. Θέλω να πω στόν κύριο αυτό, ότι εδώ και τόση ώρα, πήρε φωτιά και καίγεται το φορέμα του!...

ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΑΣ...

Μιά κυρία παρευρίσκειτο στις έξετάσεις της κόρης της και καθότανε κοντά σε μία άλλη κυρία, την όποιαν δεν εγγνώριζε. Έξασπα βλέπει μία άσχημότατη μαθήτρια να προχωρή κρατώντας στα χέρια της το πρώτο βραβείο.

Ρωτάει τότε προς την παρακαθημένη άγνωστον κυρίαν, και της λέγει: — Ποιό είνε το τέρας αυτό που πήρε το βραβείο; — Άλλοίμονο, κυρία μου, είνε ή κόρη μου! — Α! άλήθεια; είνε νοστιμωτάτη!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

XVI

Επίλογος

Ο Ιερών είχε τελειώσει άπάνω στο ίκρίωμα το διάβασμα της έπιθυμίας λειτουργίας. Ο Φλορεστάν είχε μεταλάβει τών άρχόντων μυστηρίων. Παραπάνω από μιά ώρα είχε περάσει από τη στιγμή που βρισκόταν άπάνω στο ίκρίωμα και όλοι γύρω είχαν άρχισει να χάνουν την ύπομνησή τους.

Μά ο δυστυχισμένος δεν ήθελε πιά να πεθάνη. Ή έλπίδα που του είχε φέρει ο Γουλιέλμος τόν έκανε τώρα να έπαναστατή κατά της πραγματικότητας. Διαρκώς έκοίταζε με το βλέμμα του τα κινούμενα κύματα του πλήθους και όλοένα νόμιζε πώς θα έβλεπε να έξορμούν απ' αυτό, οι άνθρωποι που θά έρχόντουσαν να τόν έλευθερώσουν.

Ο Γουλιέλμος δεν έπεριμένε πιά τίποτε. Τού κάκου, κατά το διάστημα της θέας λειτουργίας, έπανελάμβανε κάθε τόσο το σύνθημά του. Ο έξωστος που είχε κρατηθεί για το λογαό Ταιεφρέ ήταν κενός; και οι άλλες του, που άρχισαν ν' άνησυχούν και να φοβούνται για την άπουσία του, άποτραβιόντουσαν και έξαφανιζόντουσαν ό ένας κατόπιν του άλλου.

Ο Λορέντ ένιωθε τις τύψεις της συνειδήσεώς του να τόν βασανίζουν. Δεν μπορούσε να συγχώσει τόν έαυτό του γιατί είχε χάσει τόσες έλπίδες στο δυστυχισμένο Φλορεστάν, ό οποίος με τόση ψυχραιμία ήταν έτοιμος να δεχτή το χτύπημα του δήμιου.

Έσπρωγγε δυνατά το χέρι του άλλου μοναχού, του Πλουσέτ και μετά βίας συγκρατούσε τούς λυγμούς που άνέβαιναν από το στήθος του.

Ο δήμιος άπάθης, έχοντας σπασωμένα τα χέρια του άπάνω στο φριχτό όργανο της Δικαιοσύνης, χαμογελούσε κατ' άπ' τη μαυρή προσοπίδα του, ενώ ο Ιερών προσπαθούσε να παρηγορήση τόν μελλοθάνατο.

Και ο Φλορεστάν έλλειπε. — Προσπαθήστε να κερδίσετε καιρό... του είχε πει ο Γουλιέλμος.

Ή φράση αυτή είχε καρφωθή μέσα στο μυαλό του. Προσπαθούσε να κατανοήση το άναρπές αυτής της συμβουλής, μά τού κάκου. Ζητούσε όλοένα προφάσεις για να χρονοτριβή.

Ένα χρονικό χειρόγραφο της έποχής εκείνης γράφει τά εξής:

«Εγνώτισε τρεις φορές μπροστά στόν ύποστάτη μά και τις τρεις φορές σηκώθηκε. Την μία φορά ζήτησε κρασί. Όταν τού τό έφεραν είπε: «Πίνω είνε θανάτο τού λαού!» και άδρασε σιγά-σιγά το ποτήρι του. Έπειτα έξώρμησε τούς παρευρισκόμενους να προσεγγίσουν για την άπάσχη της ψυχής του, φωνάζοντας: «Υγιάστε, γαίστε, φίλοι μου!» Άλλά παρ' όλες τις προστάς τού Ιερέος δεν ήθελε ν' άπορασθή να τείνη τόν τραχύλο του στο δήμο...»

Τέλος πάντων μιά λάμψη λογικού εφώτισε το μυαλό του. Κατάλαβε ότι τά πάντα είχαν τελειώσει και ότι δεν έπρεπε να έλπιζε ότι θά σωθή.

Τότε όλη ή θύελλα που τόν έάραζε όλόκληρο, ήρξατο σιγά-σιγά και άνέκτισε πάλι την αταραξία του και την άρχική του άξιοπρέπεια.

Μ' ένα νόημα κάλεσε το Γουλιέλμο κοντά του και τού έδωσε ένα έγγραφο, το όποιο έμαλλε να χρησιμοποιή για την άθώωση τού Γοδεφρίδου.

Ήταν ένα υπόμνημα που περιέγραφε όλα τα γεγονότα που διεδραματίσθησαν κατά την νύχτα της άρπαγής τών κλειδών τού Άγίου Κεντί-νου. Γι' αυτή τη δουλειά είχε έργαστεί όλονυχτίς μέσα στη φυλακή του.

Έπειτα, αφού έφίλησε το Γουλιέλμο, γδύθηκε μόνος του και είπε, άπευθυνόμενος στο δήμο.

— Φίλε μου, έκτέλεσε το χρέος σου! Και γονάτισε μπροστά του.

Τότε ο δήμιος άνασκήώθηκε ύψώνοντας το βαρύ σπαθί του. Και ένώ τό έστρεψε στόν αέρα για να τό κατεφέρει κατά τού δήματόν του, είπε:

— Κόμη της Θούνης! Θυμήσου! Είμαι ό δόν Διέγος Διάς!... Ο Γουλιέλμος και ό Πλουσέτ άκούσαν τά λόγια αυτά, άν και είσώθηκαν σε σιγανή φωνή. Έκείνη την στιγμή ο Φλορεστάν μετακινήθηκε λίγο και, άλλοίμονο! ό πέλεκυς τού δήμιου καθώς έπεσε, έχυσε το σόχο του και αντί να τού κόψη το κεφάλι τόν έχτύπησε στόν ώμο.

Το δυστυχισμένο θύμα άνασκήώθηκε τότε, τρομερό, σαλεύοντας τά χέρια του και σκορπίζοντας κύματα αίματος γύρω του.

Το πλήθος τότε περίτρομο έκανε πίσω. Μιά κραυγή φρίκης βγήκε από τις τριάντα ένεινες χιλιάδες στόματα, ενώ συγχρόνως όλοι άρχισαν να βλαστημούν και να καταρώνται το δήμο.

— Θα τόν άποτελειώσω, κακούργε! τού έφώναζαν με μανία. — Έτσι θά τόν αφήσεις, τέρας!...

Ο δόν Διάς τρελλός από το φόβο του, χλωμός από την ταραχή του ρίχτηκε άπάνω στο δυστυχισμένο το Φλορεστάν, ό όποιος τού κάκου προσπαθούσε ν' άλλάγη από τά χέρια του, και ρίχνοντάς τόν κάτω τού έπρίονισε κυριολεκτικώς το κεφάλι.

Βλέποντας το φρικώδες αυτό μαρτύριο ό λαός είχε γίνει έξω φρενών. Τότε ο Γουλιέλμος με μιά τρομερή κλωτσιά, γκρέμισε τόν δόν Διέγο κάτω απ' το ίκρίωμα.

Το πλήθος άμέσως άρχισε τις έπευφημίες, τόσο μάλιστα που ό στρατός φοβήθηκε και έλαβε στάση άμυντική. Μερικοί μάλιστα, τούς όποιους είχε άρχιση να παρασύρη το ρεύμα του πλήθους, έκαναν χρήση τών όπλων τους και έπλήγωσαν καμιά είκοσαριά πολίτες.

Αυτό ήταν άφορηή ν' άρχιση άληθινή μάχη.

Σέ μία στιγμή τά σανιδώματα έσπασαν, το ίκρίωμα σπρειάστηκε κάτω και οι ίππεις γκρεμίστηκαν από τ' άλογά τους. Έπειτα μέσ' από τις φωνές τού τρώμου, τούς χρομετισμούς τών αλόγων και τούς πυροβολισμούς, ή άλληλοσφαγή μεταξύ στρατού και πολιτών γενικήθηκε ενώ τά γυναικόπαδα έφευγαν πανικόβλητα.

Ο δόν Διάς δεν έπαθε τίποτε καθώς έπεσε από το ίκρίωμα. Μά τόν συνθησιμένο θάρος του, κατώρθωσε να ξεφύγη από το πλήθος και ν' άπομακρυνθή σώς και ύγιής.

Ή χαρά τόν έπνιγε. Είχε πραγματοποιήσει όλα όσα έπιθυμούσε.

Και καθώς έσυλλογίζονταν το παρελθόν, καθώς έθυμόταν την τότε άδυναμία του και την παντοδυναμία τού έχθρου τόν όποιον είχε νικήσει, ένιωθε μία σκοτεινή περηφάνεια να τόν πλημμυρίζη, την ύπερηφάνεια τού σκυληκιού που γκρέμισε ένα μεγάλο δέντρο.

Άλλά συγχρόνως ένιωθε ότι δεν είχε πιά κανένα σκοπό στη ζωή. Ή έκδίκησής του είχε σβύσει με το θάνατο τού Φλορεστάν. Τι θά έκανε τώρα; Δεν ύπήρχαν πιά έμπόδια. Δεν είχε μπροστά του δυσκολίες για να τις νικήση. Δεν είχε πιά με τί ν' άπασχοληθή. Νά φροντίση να γίνη πλούσιος; Μά ήταν πιά πλούσιος από τόν καθένα, αφού άκαταμέτρητο θησαυροί βρισκόντουσαν στη διάθεσή του στο βάθος τού ύπαγείου των κατακομβών της Τουραίνης.

Ύπληρχε βεβαίως άκόμη ή Δολόρα. Ή Δολόρα, της όποιας το μίσος έπρεπε να δοκιμάση, ή όποια για να τόν άποφύγη είχε εγκαταλείψει το μεγαλοπρεπές μέγαρό της και είχε εξαφανισθή.

Μά ο δόν Διάς ήξερε πού βρισκόταν, ήξερε ότι κρυβότανε κάπου με μεγάλη προσοχή και ότι, ποτέ δεν έβγαίνει έξω, ούτε φανόταν ποτέ στα παράθυρα τού καταφυγίου της, τών όποιων τα παραπετάσματα ήσαν πάντοτε κατεβασιμένα.

Ο δόν Διάς το ήξερε αυτό και έλεγε μέσα του: — Άς την αφήσω να νομίζει ότι βρισκεται άσφαλώς. Όταν ξεφορτωθώ τόν κόμητα, τότε θά σκεφτώ και γι' αυτή. Ή κατανίκησή της θά είνε για μένα ένα παιδικό παιχνίδι...

Ή στιγμή αυτή είχε πιά φτάσει. Σέ λίγες ώρες ή Δολόρα θά γινόταν δική του, είτε έκούσιως, είτε διά της βίας.

Και με την ιδέα αυτή όλο του το αίμα μαζεβότανε στο κεφάλι του. Και περπατούσε σκονταφροντας άπάνω στούς τοίχους, ενώ τά γόνατά του λυγίζαν, σά να ήσανε μειωμένοι. Κάθε τόσο ένα άλλοκοτο θόρυπος άπλωνότανε μπροστά στα μάτια του. Απ' το πρόσωπό του τού φανότανε σά να βγαίνουν σπίνες. Δυο τρεις φορές άναγκάστηκε να κάτση και να βγάλη την προσοπίδα του για ν' άναπνεύση.

— Παράδοξο! ψιθύριζε σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του από το φλογισμένο του μέτωπο. Ποτέ μου δεν ένοιωσα ένα τέτοιο πράγμα. Μήπως αυτό είνε εκείνο που λέγεται ευτυχία.

Γέλασε μ' ένα νευρικό γέλιο κ' εξακολουθούσε το δρόμο του. Καθώς περνούσε, φρόντιζε την κόκκινη προσοπίδα του, οι πολίτες παραμύριζαν με τρόμο, ή γυναίκες έμπαζαν μέσα στα σπίτια τους και όλοι τόν έδειχναν, ψιθυρίζοντας:

— Ο δήμιος!... Ο δήμιος... Νά, περνά ή δήμιος... (Έπεται το τέλος)

ΛΙΑΝ ΠΡΟΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...

Τό πλέον αισθηματικόν, τό σπαρτακτικώτερον και γοητευτικώτερον τών μυθιστορημάτων.

Η ΛΥΚΑΙΝΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ
'Η θύγατρα κόρης εὐγνωμονούσας ἔχει στήται πρὸς
2000 ἔτην ἀδριανῶνα τὴν λυκαίνα, ἣ ὅποια
ἐπαυλοῦντο τὸν δὲν ἰδρυκὸς τῆς τοῦ
Ρωμαίου καὶ τοῦ Ρώμου.

πινε, τὸ πᾶνθεό του καὶ τοὺς «ἐνδό-
ξους του... ἀνδρας».

Μὰ, ἀλλοίμονο! καὶ στὰ ζῶα, ὅπως
καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ἡ δόξα δὲν στε-
φανώνει ὅσα πραγματικῶς εἶνε ἀξία
της: πολλὰ ζῶα ἔγιναν ἀθάνατα, ὅχι
γὰρ τίς ἀνδογαθίης τους καὶ τίς καλές
τους πράξεις, ἀλλὰ γὰρ τῇ θηριωδία
τους.

Τὶς περισσύτερες φορὲς ἡ τύχη
καὶ ἡ εὐτυχία περιπτώσεις γίνονται
ἀφορμὴ γὰρ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς μίαν
φήμη. Ἔτσι καὶ μετὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐν-
δόξα ζῶα ἡ δόξα τους δὲν ἦταν παρὰ
ἡ ἀντανάγκαις τῶν κυρίων των, πρᾶγ-
μα πὺν ἀποδεικνύει ἀληθινὸν τὸ στίχο
ἐνός ποιητοῦ πὺν λέει: «ὡ φίλα
ἐνός μεγάλου ἀνδρός εἶν' ἓνα δῶρο τῶν
θεῶν».

Στὴν κατηγορίαν τῶν ζῶων αὐτῶν
ὑπάγεται καὶ ὁ Βουκέφαλος τοῦ Μ.
Ἀλέξανδρου. Ἦταν ἓνα θαλασσινὸν
ἄλογον ὑπέροχον, ἀλλὰ ἀδάμαστο. Ἀπὸ
τοῦ στήθος του εἶχε μίαν ἀσπρὴν
βούλα πὺν ἐκείνη μετὰ κεφαλὴν βοδι-
οῦ, ἀπὸ τὴν ὅποια ἐπήρε καὶ τὸ ὄνομα
του. Πρὸ τοῦ Ἀλέξανδρου κανεὶς δὲν
εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν καβαλ-
λήσῃ. Ὡστόσο ὁ Ἀλέξανδρος
στοιχημάτισε ὅτι θὰ τὸ ἐδά-
μαζε καὶ, μίαν μέραν, πῆδηξε
ἀπάνω του καὶ, ἀρπάζοντας
τὴν χαλινάρια, τοῦ ἐστρηνε τὸ
κεφάλι πρὸς τὸν ἥλιον γὰρ νὰ
τὸν τυφλώσῃ τὸ φῶς του. Τὸ
ἄλογον ἑαυτοῦ ἀνσυνήκω-
θηκε στὰ πιανὰ του πῶδια καὶ
ἀρχισε νὰ κλωτσᾷ. Μὰ ὁ τολ-
μηρὸς καβαλλάρης του, χαλα-
ρώνοντας τὰ ἥνια, τοῦ ἔχωσε
τὰ σπυροῦντα του στὰ πλευρά
του καὶ τὸ ἄρσεν νὰ ἐξορμήσῃ
πρὸς τὴν ἀπέναντι πεδιάδα
πὺν ἄπλωνότανε μπροστὰ τους.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν ὁ
ἀδάμαστος Βουκέφαλος εἶχε
δομαστέι καὶ μίαν βασιὰ φίλια
συνέδεσε τὸ ἄλογον μετὰ τὴν νι-
κη-
τή του. Ὡστόσο μόνον τὸν Ἀ-
λέξανδρον ἤθελε γὰρ καβαλλάρη
του: κάθε ἄλλον πὺν θὰ τολ-
μοῦσε νὰ τὸν καβαλλήσῃ, τὸν
γρόμπε καὶ τὸν ἐσκότωνε.

Μόλις ἔβλεπε τὸν κύριόν του
γονάτιζε μπροστὰ του καὶ ἐπειτα
ἀνασηκωνόταν χρεμετίζοντας

ΤΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΕΝΔΟΞΩΤΕΡΑ ΖΩΑ

Πῶς ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐδάμασε τὸ Βουκέφαλον. Ὁ Δαρκεῖος γίνεται βασιλεὺς χάρις
στὸ ἄλογόν του! Τὸ ἄλογον τοῦ Καλιγούλα περὶ γίνεται συγκλητικὸς καὶ ἀρχιερεὺς
τῶν Ρωμαίων!... Ὁ Ἑρρίκος ὁ IV καὶ τ' ἄλογόν του. Ἐνα χαριτωμένο ἀνέκδο-
τόν τοῦ ἄλλοι στὸ ἐπὶ ἔδωσαν τὸ Μαζέππα. Τὸ μαυροῦ τοῦ γάτος τῆς Μεγάλης Αἰ-
κατερίνης. Τὴν ἔγινε τὸ μανικὶ τοῦ Μωάμεθ. Μία ὀρεῖα παραδείσις τῶν Μενουζι-
μάνων. Ὁ χαϊδεμένος ἐλέφας τοῦ Ἑρρίκου IV. Τὸ λεοντάρι τοῦ Ἀνδρεῖ-
κλέους. Ἀγα-
θουργία πὺν δὲν ξεχνιέται. Ἡ λυκαίνα πὺν γαλεῦχε τὸ Ρωμύλον καὶ τὸ Ρώμο.

Γιὰ πόσους ἀνθρώ-
πους ἡ δόξα δὲν εἶνε
ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία
τῆς ζωῆς τους καὶ πό-
σοι δὲν πεθαίνουν ἀπὸ
ἀπελπισία ἐπειδὴ δὲν
βλέπουν νὰ πραγ-
ματοποιεῖται αὐτὸ τους
τὸ ὄνειρό! Καὶ ὅμως
ὑπάρχουν ζῶα τὰ ὅ-
ποια ἔγιναν πανένδο-
ξα καὶ ἀποθανάτισαν
τόνομά τους χωρὶς ἁ-
σφαλῶς νὰ τὸ ἐπιδώ-
σουν ποτὲ τὰ ἴδια. Τὸ
ζῷον τῶν ζῶων, ἔχει
ὅπως καὶ τὸ ἀνθρώ-
πιν.

μὲ περηφάνειαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν τὸ ἀγαποῦσε λι-
γότερο. Σὲ μίαν μάχην ὁ Βουκέφαλος ἔπεσε σὲ χεῖρα τῶν ἐχ-
θρῶν. Ἀμέσως ὁ κύριός του, ἐγνωστοποιήσας αὐτὸν ὅτι ἂν
ἀγγίζαν ἔστω καὶ μίαν τρίχα του, θὰ ἐξολόθρευε ὅλον τὸν πλη-
θυμὸν τῶν χωρῶν τους τίς ὅποιες εἶχε κατακτήσει. Τότε ἐκείν-
ου τὸν ἐστειλάν πρὸς φροτωμένον μάλιστα μετὰ δῶρον. Ὁταν ἔ-
ψωφσε ὁ Βουκέφαλος ὁ κύριός του τὸν ἐκῆθεσε μετὰ ὅλες τίς ἐπι-
κρίσεις τιμῆς καὶ ἴδρυνε κοντὰ στὸν τόφον του μίαν πολιτείαν, τὴν
ὅποια, γὰρ νὰ διακονήσῃ τὸ δνομά του, τὴν ὀνόμασε Βουκεφαλία.

Τὶς ἴδιες τιμῆς ἔκανε καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρκεῖος στὸ
ἄλογόν του. Τοῦ ἔδωκεν ὅμως τέτοιες τιμῆς, γιὰτὶ αὐτὸ χροστοῦσε
τὸ στέμμα του. Εἶνε γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὅτι, πρὶν γίνῃ βα-
σιλεὺς ὁ Δαρκεῖος, πολλοὶ μνηστῆρες, διαμριβητοῦσαν τὸν Περσικὸν
θρόνον ἐπειδὴ ὅμως μετὰ τίς φιλονεικίας τους δὲν κατέληξαν σὲ κα-
νένα ἀποτέλεσμα, συμφώνησαν ν' ἀναγορευθῇ βασιλεὺς ἐκεῖνος τοῦ
ὅποιον τὸ ἄλογον καὶ χαιροῦντο πρῶτον μὲν τοὺς χρεμετισμοὺς τοῦ
τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Πράγματι ἔτσι ἔγινε: τὸ ἄλογον τοῦ Δα-
ρκεῖου χαιροῦσε πρῶτον τὸν ἥλιον καὶ ὁ Δαρκεῖος ἔγινε βασιλεὺς.

Τὰ ἄλογα αὐτὰ βέβαια ἦσαν ἡ-
ρωϊκὰ καὶ εὐγενῆ σὰν τοὺς βασι-
λικούς ἀναβάτες των καὶ ἀξίζαν
κάθε τιμὴν. Ἀσφαλῶς ὅμως μόνον
ἓνας τρολλὸς θὰ μπορούσε ν' ἀειώ-
νῃ γὰρ τὸ ζῶον του τέτοιες τιμῆς,
σὰν ἐκεῖνες μετὰ τίς ὅποιες ὁ Ἀύ-
τοκράτωρ τῆς Ρώμης Καλιγούλας
ἀπαιτοῦσε νὰ δοῦν τὸ ἄλο-
γόν του, τὸν «Ἰνστίτατον».

Ὅλοι μας ἔδωκεν μετὰ τίς τρέλλες δια-
σκέδας ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός, τοῦ
ὅποιον τὸ ἔξημμένο λογικὸν ἐφεύ-
ρισκε κάθε μέραν καὶ μίαν καινούργιαν
παραδοξότητα, τὴν ὅποια πραγμα-
τοποιοῦσε ἀμέσως. Γιὰ τὸ ἄλογόν
του εἶχε χτίσει σταύλους ἀπὸ μαρ-
μαρο καὶ πορφύρας. Σὲ λίγον ὅμως
τοῦ παρεχώρησε ἓνα ἀνάκτορον, πλου-
σιώτατον ἐπιπλωμένο, μετὰ στὸ
ὅποιο τὸ ἔβαλε νὰ κατοικήσῃ. Κα-
τόπι τὸ ὄνομασε συγκλητικὸν καὶ
τοῦ ἔντισσε μετὰ τὸ λευκὸν μανδύαν τῶν
Ρωμαίων συγκλητικῶν νενηννίων
μετὰξί καὶ πορφύρας. Τοῦ ἔ-
δωσε γὰρ τὴν ὑπερησὶαν τὸν δεκάδην
δοῦλον, δέσιματικὸν καὶ μίαν ὁλό-
κληρον τιμητικὴν ἀκολουθίαν. Τὸ ἄ-
λογον τοῦ Καλιγούλα εἶδεν
καὶ γεύματα, στὰ ἅποια ὁ
κύριός του προσκαλοῦσε τὰ
σπουδαιότερα πρόσωπα τῆς
Ρώμης. Στὰ γεύματα αὐτὰ
κάθε προσκεκλημένος μόνος
ἔφτανε, ἔπρεπε νὰ γονατίσῃ
μπροστὰ τὸ ἄλογον καὶ ν'
ἀγγίξῃ μετὰ τὸ μετωπὸν του
τὸ πέλμα τοῦ ποδίου του.
Ἐπειτα στὸ τραπέζι, ἔδιναν
στὸ ἄλογον νὰ φάῃ κριθάρια
μέσα σὲ πιάτα ἀπὸ φιλντισί
καὶ κρασί μέσα σὲ χρυσὰ κύ-
πελλα. Ἀφοῦ ἔτρωγε τὸ ἄλο-
γον, τότε ὁ Καλιγούλας ἐπαι-
νε τὸ πιάτο ἢ τὸ κύπελλον καὶ
τὰ ἀποφάγινα τοῦ ζῶου καὶ
τὰ ἔδινε γὰρ νὰ ἀποτελειώ-
σῃ σὲ ὅποιον ἐκρίνε ἀξίον αὐ-
τῆς τῆς τιμῆς.

Μία μέραν ἓνας προσκε-
κλημένος πρὸς γενοῦς ἀπ'
αὐτοῦ ἄλλου, καθὼς τοῦ ἔκα-
νε τὴν... τιμὴν αὐτὴν ὁ Καλι-
γούλας καὶ τοῦ πρόσφερε τὸ
κύπελλον τοῦ ἄλλου του γὰρ
νὰ πῇ ὅσο κρασί εἶχε ἀφῆσει
ἐκεῖνον, τὸ πῆρε καὶ, πετών-
τας τὸν ποῦ, τὸν ἐσκότωνε.

Ὁ Μάζεππα, ὁ βασιλεὺς τῶν
Περσῶν, ἔπειδὴ εἶχε προσβάλει καίτοι ἄρ-
χολογόν, τὸ ὅποιο, μανιακὸν ὄντα, νὰ καλῇ μετὰ αὐτὸν ἐπὶ
ἐξορίας κατέφωρε νὰ λῶσθαι τὸν δῶρον τοῦ ἦταν πρὸς ἡμῶν.

Ὁ Μάζεππα, ὁ βασιλεὺς τῶν
Περσῶν, ἔπειδὴ εἶχε προσβάλει καίτοι ἄρ-
χολογόν, τὸ ὅποιο, μανιακὸν ὄντα, νὰ καλῇ μετὰ αὐτὸν ἐπὶ
ἐξορίας κατέφωρε νὰ λῶσθαι τὸν δῶρον τοῦ ἦταν πρὸς ἡμῶν.

Ὁ Μάζεππα, ὁ βασιλεὺς τῶν
Περσῶν, ἔπειδὴ εἶχε προσβάλει καίτοι ἄρ-
χολογόν, τὸ ὅποιο, μανιακὸν ὄντα, νὰ καλῇ μετὰ αὐτὸν ἐπὶ
ἐξορίας κατέφωρε νὰ λῶσθαι τὸν δῶρον τοῦ ἦταν πρὸς ἡμῶν.

Η ΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ, κατὰ τὸν πίνακα τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου Καστιλιόν.
Ὁ μετέπειτα βασιλεὺς τῶν Περσῶν Κύρος ἐγκατελήθη λίγες ὥρες μετὰ
τὴν γέννησίν του σ' ἓνα ἐρημικὸν δάσος, κατόπιν διαταγῆς τοῦ πατρὸς του
Ἀλκιμάχου, σὺν ὅποιον αἱ χηρὲς εἶχαν προεῖπει ὅτι τὸ νήπιον θὰ τὸν
ἐξορῶντι μίαν μέραν. Μέσα σὲ δάσος αὐτὸ βόηκε τὸν Κύρον ἡ σκύλα
ἐνός βοσκῶν, ἡ ὅποια καὶ τὸν ἐγαλοῦντο.

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΕΠΠΑ, κατὰ τὸν πίνακα τοῦ ζωγράφου Τσάνα.
Ἐνας εὐγενὴς Πολωνὸς τῆς Οὐκρανίας, ὁ Μαζέππα, ἐπειδὴ εἶχε προσβάλει καίτοι ἄρ-
χολογόν, τὸ ὅποιο, μανιακὸν ὄντα, νὰ καλῇ μετὰ αὐτὸν ἐπὶ ἐξορίας κατέφωρε
νὰ λῶσθαι τὸν δῶρον τοῦ ἦταν πρὸς ἡμῶν.

τας το, τὸ ἔσπασε στὸ κεφάλι τοῦ ζῶου. Ὁ Καλιγούλας, πελ-
τὸς ἀπὸ τὴν μανίαν του, διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν μα-
στιγώσουν. Ἐπειτα διέταξε νὰ γονατίσῃ μπρὸς αὐτὸ ἄλογον καὶ νὰ
τοῦ ληθῇ σὺν γυναικί. Μὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Ἀμέσως ὁ αὐτοκράτωρ
ἐκάλυψε τὸ δῆμιον, ὁ ὅποιος ἀποκεφάλισε ἐπὶ τόπου τὸν εὐγενῆ. Τὸ
κεφάλι του κήλυσε μπρὸς τὸ πῶδιον τοῦ ἄλλου.

Σε λίγες μέρες ὁ Καλιγούλας ὀνόμασε τὸ ἄλογόν του μὲτὰ ἀρ-
χητῆ καὶ ἀνήγειρε στοὺς Ρωμαίους τὴν πρῶτην τοῦ νὰ τὸν
προσάβῃ ὡς συναυτοκράτορα. Μὰ ἡ Ρώμη εἶχε βαρεθῇ πρὸς νὰ
δοικεῖται ἀπὸ ἓνα ἄλογον καὶ ὁ κύριός του δὲν ἀρχισε νὰ πληρώσῃ
ἀκριβὰ ὅλες του τίς τρέλλες. Μία μαχαίρι ἀπῆλλοξε τὴν οἰκουμένη
ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν μανιακόν. Ὅσο γὰρ τὸ ἄλογον ἡ ἱστορία δὲν
μᾶς λέει τί ἀπὸνιμε μετὰ τὸ φόνον τοῦ κυρίου του. Μὰ χωρὶς ἄλλο
θὰ πέρασε τίς ὑπόλοιπες ἡμέρες του γυρίζοντας τὴν μολυβδοπέτρα σὲ
καμνὴν ἀγροικίαν τῶν περιχώρων ἢ τραβώντας τὰ πλοῖα σὲς ὅχθες
τοῦ Τιβέρεως. Θλίβερη ἀναπόδοσις ὕστερ' ἀπὸ τὴν δόξαν!

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψουμε ν' ἀναφέρουμε, μετὰ τῶν περι-
φημιῶν ἄλλων, καὶ τὸ ἄλογον τοῦ «καλοῦ βασιλέως» τῆς Γαλλίας
Ἑρρίκου τοῦ IV, πρὸς τὸ ὅποιο ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς ἔστρεψε ἀληθινὴν
λατρείαν. Ὅταν τὸ ἄλογον αὐτὸ ψόφησε, κανεὶς δὲν ἐτόλμοσε ν'
ἀναγγεῖλῃ τὴν κακὴν εἰδήσιν στὸ βασιλεῖον, γιὰτὶ ὅλοι φοβόντουσαν
τὴν ὀργὴν του. Τέλος οἱ αὐλοὶ τράβηξαν κλῆρον καὶ ἡ τύχη κατε-
δικάσε τὸν πρὸς πονηρὸν ἀπ' αὐτοῦς γὰρ νὰ πῇ στὸ βασιλεῖον τὸ ἀσχημο-
νέον. Ἐκεῖνος τότε παρουσιάστηκε στὸν Ἑρρίκον καὶ μετὰ τίς συ-
νηθισμένες ὑποκλίσεις, τοῦ εἶπε:

— Ἀλλοίμονο! Μεγαλειότητε, τὸ ἄλογόν σας...
— Πῶς; Τί; φώναξε ὁ βασιλεὺς, τὸ ἄλογόν μου...
— Τὸ ἀγαπημένον σας ἄλογον, ἐξακολούθησε ὁ αὐλικὸς τὸ ὥραϊ-
σας ἄλογον, τὸ δυστυχισμένον σας ἄλογον...

— Τί θέλεις νὰ πῇ; φώναξε ὁ βασιλεὺς, γιὰτὶ δὲ μοῦ μιλάς
πρὸς καθορὰ; μήπως ψόφησε τὸ ἄλογόν μου;

— Ἀχ! Μεγαλειότητε! εἶπε τότε ὁ εὐγενὴς. Ναι ψόφησε...
Ἀλλὰ δὲν σὰς τὸ εἶπα ἐγώ, ἐσὶς τὸ εἶπατε...

Ὁ βασιλεὺς, παρ' ὅλην τὴν θλίψιν του, ἀρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἐστὶ ὁρ-
γὴ τὸν δὲν ἔσπασε σὺν ἀγγελοφόρῳ τῆς κακῆς αὐτῆς εἰδήσεως.
Μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν ἄλλων περιφημιῶν εἶνε καὶ τὸ ἄγριο ἔ-
κλειον ἄλογον ἀπάνω στὸ ὅποιο ἔδωσαν τὸν εὐγενῆ Πολωνὸν Σταρμόν
Μαζέππα, ὁ ὅποιος ὕστερ' ἀπὸ μίαν καταληκτικὴν διαδρομὴν τοῦ
ἐσπερασμένου ζῶου μετὰ ἀπ' αὐτὸν στέππες, κατέφωρε ν' ἀναση-
κώσῃ καταματωμένον καὶ ἡμιθανῆ. Ὁ λόρδος
Βήρον καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἀποθανάτισαν σὲ
στίχους τὴν τρομακτικὴν αὐτὴν περιπέτειαν, ἡ ὅ-
ποια δημοσιεύθηκε ἄλλοτε στὸ «Μπουκέτο».

Μὴν νομίζετε ὅμως, ὅτι μόνον τὰ ἄλογα
ἦσαν οἱ εὐνοούμενοι τῆς δόξης. Καὶ ἄλλα ζῶα
ἔγιναν πολλὰς φορὰς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐξ ἴσου
ἐνδόξα καὶ περίφημα.

Μέσα στοὺς αὐτοκρατορικοὺς κήτους τοῦ
Τσάρκος Σέλο τῆς Ρωσίας, ὁ ἐπισκεπτής
ἐκρινάσθαι βλέποντας στήν ἀκρὴν μίαν δεν-
τροστοιχίαν ἓνα μεγαλοπρεπὲς μαυροῦλετο μετὰ
τὴν ἐπιγραφὴν αὐτήν:

Ἐδὼ ἡ Ζεμίρα πέθανε καὶ ἡ Χάρες ὅλες πρῆναι
λουλοῦσαν νὰ σκορπίζοντες σὺν τάρῳ πὺν τὴν
[σκέπει.

Τὸ δίστιχο αὐτὸ τὸ συνέθεσε ὁ κόμης Ντε
Σεγκὼ, πρεσβυτῆς τῆς Γαλλίας στήν Πε-
τρούπολιν, κατὰ παράκλησιν τῆς αὐτοκρατορικής
Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης, τῆς ὁποίας ἡ Ζεμί-
ρα ἦταν ἡ ἀγαπημένη τῆς γάτας.

Ἐπίσης ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι τιμοῦν καὶ
σέβονται τὴν γάτα τοῦ Μωάμεθ γὰρ τὸ ἔξης λό-
γον: Μία μέραν ὁ Προφήτης ἔφτασε σὲ μίαν με-
γάλη θρησκευτικὴ τελετὴν στήν ὅποια θὰ
προέδρευε ντυμένος ἀλλόκοτον. Τὸ δὲ τοῦ
χέρι ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πλοῦσιον ρούχον, τὸ ὅ-
ποιο φοροῦσε χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μανικὴν νὰ τὸ
σκεπᾷ. Οἱ πιστοὶ βλέποντας τὴν ἑλλειψιν τοῦ
ἐνός μανικιοῦ ἀπὸ τὸ ρούχον ἀρχισαν νὰ σιγο-
ψιθυρίζουν καὶ νὰ τὴν σχολιάζουν. Τότε ὁ
Μωάμεθ, λαβαίνοντας τὸ λόγον τοῦς εἶπε:

— Μὴν ἐκρινάσθε, ἀδελφοί μου, ἀπὸ
τὸ παράδοξον ντυσμά μου... Ἔτσι ἔπρεπε νὰ
τυτῶ, γιὰτὶ τὴν στιγμήν πὺν ἀρχισα νὰ ἐτοιμάζομαι γὰρ νὰ ἐρῶν
ἐδῶ πέρα, βροχὰ τὴν πολυαγαπημένην μου γάτα, ἐκπλωμένην καὶ
ἀποκοιμισμένην ἀπάνω στὸ ἓνα μανικὶ τοῦ ρούχου μου. Γιὰ νὰ τὸ
πάρω, θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνησυχίσω καὶ νὰ τὴν ἐκυνήσω. Ἀντὶ
ὅμως νὰ κάνω αὐτὸ ἐπὶ στήν ὁδὸν νὰ πάρω ἓνα ψαλλίδι καὶ νὰ κόψω
τὸ μανικὶ ἀπάνω στὸ ὅποιο κοιμόταν ἡ γάτα μου ἀφῆνοντάς τὴν
ἐντὶ στήν ἡσυχίαν της...

— Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ γάτα τοῦ Προφήτου γίνθηκε ἐνδοξή.
Περὶ τῆς ἐπίσης ἦταν καὶ ὁ ἐλέφας τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας
Λουδοβίκου XIV. Ποτὲ πρὶν ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶχαν δεῖ ἐλέφαντα στὴν
Γαλλίαν ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνον πὺν ἐχόρησε σὸν Καρλομάγνον τὸ 802
μ. Χ. ὁ Χαλῖνης Χαροῦν ἀλ Ραβίλντ καὶ τοῦ ὅποιον οἱ χρονοκω-
γῶφοι τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ἐκτενῶς τὸ θάνατον, ὅπως θὰ ἐκα-
ναν γὰρ ἓνα ἐξαιρετικῶς σημεῖον πρόσωπον. Ὁ ἐλέφας τοῦ Λου-
δοβίκου XIV προσεφύρετο σ' αὐτὸν ὡς δῶρον ἀπὸ τοῦς Πορτογάλλους
τὸ 1668. Προήχεται ἀπὸ τὸ Κογκλὸ καὶ ἦταν τότε τεσσάρων χρό-

νων. Τὸν ὠδήγησαν
στοὺς σταύλους τῶν
Βερσαλλιῶν ὅπου ἐ-
χισε δεκατρία χρό-
νια. Δὲν ἀρχισε νὰ
γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς
πρὸς καλὴν αὐλικούς.
Μόλις ὁ βασιλεὺς τὸν
ἐπλησίαζε καὶ τὸν
ἐχάιδευε, ἀρχίζε νὰ
βγάξῃ μυκηθμοὺς
χορᾶς καὶ νὰ τοῦ
κάνῃ μετὰ τὴν προβο-
σίδα του ἓνα σωρὸν
φιλικῆς ἐκδηλώσεως.

Ὁ βασιλικὸς ἐλέ-
φας ἔγινε ἀμέσως διά-
σματος μέσ' στὸ Πα-
ρίσι καὶ οἱ πρὸς μεγά-
λοι ζωγράφοι τῆς ἐ-
ποχῆς διαφιλονεικοῦ-
σαν μεταξὺ τους τὴν
τιμὴν τὰ τοῦ κάνουν
τὴν εἰκόνα του.

Χαϊδεμένος ἀπὸ
τὴν εὐνοίαν τοῦ βασι-
λέως, δὲν ἀρχισε νὰ
γίνῃ ἐπικίνδυνος. Κάποτε πὺν νόμισε ὅτι ἓνας ὑπηρέτης δὲν ἐτή-
ρησε ἀπέναντί του τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν, τὸν ἀρπάξε μετὰ τὴν
προβοσίδα του, τὸν στριφογύρισε σὺν ἀέρα καὶ τὸν συνέτριψε πε-
τῶντας τὸν καταγής.

Ἀς ἐρῶμεν τώρα καὶ στὸ ἐνδοξὸν λιοντάριον.

Μία μέραν σ' ἓνα ρωμαϊκὸ ἀμφιθέατρο (*) ἓνα λιοντάρι βρέθηκε
ἀπέναντι σ' ἓνα δοῦλο, τὸν Ἀνδροκλή, ὁ ὅποιος κάποτε τοῦ
εἶχε περικυβητῇ στήν ἐρημὴν μίαν πληγὴν πὺν εἶχε στὸ πόδι. Εὐ-
γνωμόνας τὸν εὐτόγέτην τοῦ τὸ θηρίον, ἀντὶ, ὅπως περιμέναν οἱ
θεαταὶ νὰ ριχτῇ ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ἀρχισεν νὰ
θεατῇ τὰ χεῖρα. Ὁ λαὸς γεμάτος θαυμασμὸν ἀπελευθέρωσε
τὸν Ἀνδροκλή καὶ τοῦ χάρισε τὸ λιοντάρι.

Ἀπὸ τότε ἔβλεπαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ θη-
ρίον νὰ περπατοῦν πλάι-πλάι στοὺς δρόμους.

Κατὰ τὸ 1536, τὸ Βουένος—Ἀῖρες πο-
λιοκρεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς. Ὁ διοικητὴς τῆς
πόλεως εἶχε ἀπαγορεύσει αὐστηρῶς τὴν ἐξοδὸν
ἀπὸ τὴν πόλιν παρ' ὅλην τὴν πείναν πὺν ἐμά-
στιζε τοὺς κατοίκους. Μία γυναίκα ὅμως, πα-
ραβιάζοντας τὴν διαταγὴν αὐτήν, κατέφωρε
νὰ πᾶν σ' ἓνα κοντινὸν δάσος γὰρ νὰ βοῇ
ἀγριοὺς καρκίους καὶ νὰ κορτάσῃ μ' αὐτούς
τὴν πείναν της. Ἐκεῖ μέσα σὲ μίαν σπηλιά,
συνάντησε μίαν ἀρρωστήν λέαιναν, ἡ ὅποια βλέ-
ποντας τὴν γυναῖκα, ἀρχισε νὰ στεναγμὸν σὰ νὰ
τὴν ἴκευε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ γυναίκα
πὺν ἦταν θαρραλέα, πλησίασε τὴν ἀρρωστήν
λέαιναν, τὴν περικύβητε καὶ τὴν θεράπευσε.

Ἀπὸ τότε ἡ λέαινα τῆς κορυβαλοῦσε κάθε
μέραν τὴν ἀπαραιτήτην τροφὴν της. Ὡστόσο ἡ
φτώχην γυναίκα δέλησε νὰ ἐξαγνοσηφῇ στήν
πόλιν. Μὰ, στὸ δρόμον, τὴν ἐπίασε μίαν περὶ-
πολὸς στρατιωτῶν. Τὴν παρουσίασαν σὺν
διοικητῇ, ὁ ὅποιος τὴν κατέδικασε νὰ τὴν δέ-
σουν σ' ἓνα δέντρο, μετὰ στὸ ἴδιον δάσος
ὅπου εἶχε καταφύγει γὰρ νὰ τῇ γάνε τὰ θη-
ρία. Ὑστερ' ἀπὸ δύο μέρες πῆγαν νὰ δοῦν τί
εἶχε ἀπογίνει. Τὴ βροχὰν ἑσπανά, ἀπὸ
τὴν προστασίαν τῆς λέαινας, ἡ ὅποια ἀκού-
γοντας τίς κραυγὰς τῆς εἶχε τρέξει μετὰ τοὺς
λεοντιδεῖς κοντὰ στὸ δέντρο της καὶ δὲν
τὸ κούνησε ἀπὸ καὶ ὅς ὅπου ὁ διοικητῆς, σὺν
κινήσει, χάρισε τὴν ζωὴν τῇ φτω

Του ΠΕΝΕ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μία μέρα, ενώ η Ίωάννα Σανού, η γυναίκα του ζωγράφου, ζήτησε από το κέντρο τον αριθμό του τηλεφώνου της φίλης της Σοφίας Κολλέ, άκουσε κατά διαβολική σύμπτωση ένα κομμάτι διαλόγου που άφορσε αυτήν και τον άντρα της. Η Ίωάννα δεν δυσκολεύτηκε ν' αναγνωρίσει τη φωνή της φίλης της Σοφίας Κολλέ, που μιλούσε τηλεφωνικά, με κάποια κοινή τους φίλη:

— «Α κατεργάρα, έλεγε η φωνή, τσάκισες χτές από το γεύμα των Σανού. Μά ελγες και δίχρη. Δεν ξέρεις, αγαπητή μου, δεν φαντάζεσαι, πόσο πλήξαμε! Αυτόι οι άνθρωποι λες και έχουν ιδιαιτεργή ικανότητα να κολών στα γεύματά τους, τους πιο πληκτικούς ανθρώπους... Αλλά μήπως και η οικοδέσποινα είνε της σπασμένης; Ελγες σ' όλο το διάστημα του γεύματος το αιώνο ύψος της σπασμένης στήθας! Όσο για τον άντρα της, το πρόσωπό του ελγε μία τέτοια βουδισια έκφραση, που έτοιμο ήθελε να του φωνάξει: «Δεν γυρίζεις, καμένη μου, στο χασάπικό σου!...» Ω! αν δεν ήθελα να μου τελειώσει το πορτραίτο μου, και αν δεν φοβόμουν μη με κάμει άσχημη έννοια σου και δεν θά μ' έβλεπαν πειά στο γεύματά τους!» Η Ίωάννα Σανού δεν μπόρεσε ν' άκουση περισσότερα. Έμεινε για λίγο σκεπτική κι έπειτα κούνησε το κεφάλι της, χαμογελάοντας λυπημένα... «Τι άχάριστες φιλένάδες», ψιθύρισε.

Όταν κατόπιν άναγκάστηκε στον άντρα της όσα άκουσε, φαινόταν λιγάκι θυμωμένη, ήταν από τη φούδρα της λιγάκι χλωμή. Ο Σανού ήξερε πολύ καλά τι είνε η κοσμική γνωριμία. Δεν ελγε και μεγάλη έκπληξη στις κοσμικές κυρίες. Κατά βάθος τις περιφρονούσε...

— Δεν μπορεί κανείς, έλεγε, να θυλώνη με τις γυναίκες για ό,τι λένε, γιατί δεν σκεπτονται ούτε στιγμή πριν μιλήσουν, και ένα λεπτό κατόπιν, δεν θυμούνται, τι ελπαν.

Μολατούτα ο ζωγράφος Σανού ήταν λιγάκι πειραγμένος για τον τρόπο με τον όποιον η Σοφία Κολλέ έχαρη τις γυναίκες αυτών και την γυναίκα του στη φίλη της.

Κι όταν την έκομνη η Κολλέ πήγε στο άτελιέ του να ποζάρη, ο Σανού βρήκε κάποια άφορη ν' αναβάλει για μία άλλη ημέρα... Μά η φούδρα του Σανού δεν περνούσε εύκολα. Κι όταν έβγαζε πάλι η ημέρα του ποζαρίσματος πάλι βρήκε άφορη και το ξέφυγε. Αυτό γινόταν πειά πακικά. Διαρκώς άνεβαλε. Διαρκώς απέφευγε τη Σοφία.

Η Σοφία άρχισε πειά ν' άνησυχή. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Γιατί δεν τη τελείωνε το πορτραίτο της; Ο Σανού; Βαρούταν νά ζωγραφίσει αυτός που όταν δεν ελγε τι να κάμει έβριζε να του ποζάρη η μητέρα της μαγειρίστας του και ο σφεδρ του. Τι ιδιοτροπία του ήταν αυτή; Στο τέλος χάρις στην έπιμονή της η Σοφία απέσπασε μία μέρα ένα ραντεβού από τον ζωγράφο και έπληγε στο άτελιέ του φτερισμένη καλλιτέρα από κάθε άλλη φορά...

— Δεν μου λέτε, μικρό μου Σανού, του έλεγε, έλσθε λοιπόν θυμωμένος μαζί μου;

— Μήπως κατά τύχην βρίσκετε κανένα λόγο που να με κάμει να είμαι θυμωμένος μαζί σας; της άπάντησε ο Σανού.

— Θεέ μου, όχι βέβαια, μά γιατί τότε αυτές η άναβολές, γιατί η αιώνας αυτές άπουσίες της Ίωάννας απ' το σπίτι σας, όταν τη ζητά στο τηλέφωνο, γιατί η έγκαταλείνεις αυτή του πορτραίτου έξη βδομάδες τώρα, όσο δηλαδή χρειάζεται για να γεράσει μία γυναίκα; Έπειτα για πέστε μου ελκινώνω. Σας έδωχε έμποδιο και δεν ήθελτε προχθές στο τσάι μου, η μήπως ελγχε κάποιο άλλο λόγο; Πήγε μου Σανού, μήπως σας έφταιξε σε τίποτα και δεν το ξέρω;

— Μά σε τι να μās φταίξετε, Σοφία, σε τί;

— Ω! ω! βλέπω πως έχετε μία φούδρα, μαζί μου!

— Επιδμενετε; Δεν θα σας χαλάσω το χατήρι. Το κάτου-κάτουφού σας άρέσει να νομίζετε πως με πειράξετε, νομίζετε το. Τι πειράγμα όμως είνε δυνατό να μου άκάνετε; Βρήτε το αν μπορείτε!

— Ω διάβλε, ξέρω τι θα σας πειράζε. Αυτό που ελπα, σε κάποιον προ ήμερον και ο ό τοιος θα έπαινε να σας το ανακινώσω άμέσως. Όχι δηλαδή ελγχε κάποτε μία φίλη που να γιά σας...

— Χμ... Δεν είνε αυτό.

— Διάβλε! ελπε δεν είνε αυτό; ελπε η Σοφία πεισματωμένη.

Ο ζωγράφος χαμογελάοντας ειρωνικά στέκοντας μπροστά στο τελάρο του. Κάπου-κάπου γύριζε, την κυτούσε και τη; έλεγε:

— Γέροντε, σας παρακαλώ ελαφρά το κεφάλι. Η έκφρασή σας ήρεμη, λιγούλακι άρελής...

Αυτή επέμενε:

— Άκούστε, Σανού, του έλεγε, δεν βλέπω παρά ένα μόνον πράγμα, το όποιον να μπορέ νά σας πειράζε. Θά έμάνατε ότι έγω έμποδισα να κάνατε το πορτραίτο της κυρίας Έβρας;

— Σπουδαία ζημία! ψιθύρισε ο Σανού. Ναι, δεν λέω, έλασα

πέντε χιλιάδες δολάρια από αυτή τη δουλειά, μά τι σημαίνει; Προσέξτε όμως... Το στόμα σας παρακαλώ, το στόμα σας, άφήστε το σ' όλη του τη όμορφη φυσική του χάρη.

— Η Σοφία συνέχισε:

— Ήταν μία τρέλλα, αυτό που αμα, το όμολογώ. Έβαλα κάποιον που την έπηρεάζει να της πη, ότι δεν έχετε ούτε σταλιά ταλέντο. Ναι, ναι, ήτανε παληανθρωπιά. Αλλά ζήλευα. Ήθελα να μου κάνατε έμένα το πορτραίτο μου και όχι αυτήνης... Υποθέτω πως σας κολακεύει αυτό κάπως.

— Μου φαίνεται ότι κατάρερα να σας ζωγραφίσω όρτα το στόμα, ελπε με άδιαφορία ο Σανού. Το πρόσωπό σας φαιίνεται θαυμάσιο... Πώς ελγχε; Πειράχτηκε λέει γιατί με κακοσυστήσατε στην κυρία Έβρας; Όχι, δά, δεν έχετε δίχρη...

— Σανού έλσθε άπάνταστα σκληρός. Δεν θέλω, εν τούτοις να θυμώσω μαζί σας. Πέστε μου έπι τέλους τι σας έκανα και θυμώσατε; Σας κακολόγησα πουθενά; Μήπως μάνατε ότι σας άπεκάλεσα στήν κ. Ζωφί «καμυλοπάραδαι»; Θεέ μου! το ελπα χωρίς καμία. Αυτό είνε; Πέστε μου...

Ο Σανού άρχισε να γλά... — Με έλσπε καμυλοπάραδαι; Δεν τώξερα. Ούτε όμως και θυμώω γι' αυτό... Αλλά προς Θεού μη κινεσθε!

Η Σοφία πάλι νά σκόση. Μά τι έλαθε λοιπόν κ' ήτανε θυμωμένος; Σιγά-σιγά του άνοιξε την καρδιά της και του έλπε όλες τις βρισιές με τις όποιες τον φώρτωσε τώρα τελευταία. Κι εν τούτοις δεν μπόρεσε να μάθει τους λόγους του θυμού του.

— Σανού, έξικολυνθεί να του λέει, μικρό μου Σανού, σας όρκίζομαι ότι ός τάτα δά... Η όχι... Κάτι ός τόσο έχασα. Δεν ός ελπα ότι — Θεέ μου τι κακό που μου κάνει να όμολογήσω αυτή την άνοησία μου — δεν σας ελπα ότι... α! ναι λοιπόν, θα το πώ... ότι ένα βράδυ που μās ελγχε γεύμα ψιθύρισα στο σπίτι του σαρλό έμεινον προέγχερος ντ' Οβλύου, ότι δεν έβριζε να τρώε. Ο προέγχερος είνε τρομερός κουρκουσουήης και φαντάζομαι ότι θα σας το πρόφτασε... Αυτό ήταν Σανού;

— Αυτό ήταν! φώναξε έξ φνα, με άνακούφισα ο Σανού.

— Α ήμουν βιβλία ότι ήταν αυτό. Όποτε κλείσαμε ελγχη, έ; — Ουφ! πόσο μ' εύχαριστεί που σας έβγαλιναν έτσι την συνείδησή μου.

— Όχι, όχι, ελπε ο Σανού. Λέγοντας «αυτό ήταν!» ένοούδα ότι συνέλαβα όλη τα χαρακτηριστικά του προσώπου σας όπως τά ήθελα. Ω! ελμαι πολύ εύχαριστημένος. Σας έκανα ένα πορτραίτο, μά ένα πορτολίτο μοναδικό Σικαυόθης, παρακαλώ, αγαπητή Σοφία, και έλστε να το ιδήτε.

Η Σοφία Κολλέ σηκώθηκε και πλησίασε το πορτραίτο. Αλλά μόλις του έφριξε μία ματιά, της έφευγε μία φωνή φρίκης:

— Ο Σανού, μά έσείς έζωγραφίσατε ένα τέρας! Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

— Τι μάτια όχιά; είνε αυτά που ζωγραφίσατε, και τι στόμα γεμάτο φαρμακία!

— Βρίσκετε; ελπε ο Σανού. Μά, αγαπητή μου, έμεινον που έλγχετε από το πορτραίτο σας ήταν η έστανή έκφραση. Τώρα το πορτραίτο σας είνε όλοζώντανο, νομίζε κανείς πως θα μιλήσει. Μην τρομίζετε. Η ζωη όταν την άντικρύζει κανείς όπως πράγματι είνε, μās φαίνεται τόσο έλλληκτική, ότε μάς φρίζει λίγο, όπως ένα φειδι που βλέπουμε έξ έφνα στην άκρη ενός έξοχικού δρόμου...

Ρενέ Μπουκέτο

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Εκείνη την εποχή ελγα καταταχτή στο στρατό ως έθελοντής και βρισκόμουν στη Ρουέν, δυό ώρες περίπου μακριά από την έπαυλη του θεόν μου, που κατοικούσε κοντά στο δάσος του Μπουγιάρ και και μ' ελγε προσκαλέσει στο κυνήγι που έπρόκειτο να κάμει την άλλη μέρα μαζί με μερικούς φίλους του. Ξημέρωνε Κυριακή κι ήμουν πολύ στενοχωρημένος γιατί θα μ' έστελναν, έμένα κι άλλους έντεκα, εκείνο το βράδυ φρουρά στις πολιτικές φυλακές κι έτσι θήχανα την άδριανη διασκέδαση. Η θλίψη μου μεγάλωσε πειά πολύ όταν βρέθηκα μαζί με τους συντρόφους μου άνάμεσα σε μία γωνιά πεδιάδα κι άνείκρυσα τους ψηλούς τοίχους της φυλακής. Βαδίζαμε όλοι σκυφτοί κι άμλήτοι πίσω από τον έπί κεφαλής λοχαγό μου όταν έφτάσαμε μπροστά στη μεγάλη πιδερόπορτα σταθήκαμε περιμένοντας να μās άνοίξουν στο χτύπημα του άρχηγού. Σέ λίγο περσάμε ο ένας πίσω απ' τον άλλον σε μία σκοτεινή αλλη, μες από τη μισάνοιχη πόρτα με τους μεγάλους στεροφάλους ποτήρες πένθιμα και ξανάκλεισε πίσω μας βαρύν. Προχωρήσαμε και μπήκαμε μες στο φυλάκιο, όπου ύπηρχαν δυό τραπέζια, ένα κρεβάτι, λίγες σκοπιές και κάμπος καθίσματα, με διάφορες έπιγραφές χαρτογμένες με συγγι πάνω στα βρώμικα έξλα τους.

Εγώ έφυγε να πιάσω άμέσως προ των όπλων κι άκολουθώντας το δεκανέας πέρασα από μία μικρή πόρτα σιδερένια, άνέβηκα μία έξλινη σκάλα κι άφηνοντας πίσω μου μία στενή δίοδο, βρέθηκα πάνω στο φυλάκιο της γωνίας που άπειχε έξ μέτρα από το έδαφος. Από εκεί μπορούσα να βλέπω μια καλά την κεντρική αλλη καθώς και το διάδρομο των φυλάκων, απ' τον όποιο περνούσαν όσες φορές έπρόκειτο να κάμουν έπιθώρηση. Σέ λίγο, έμφ βηματίζα άνόρεχτα δεξιά κι άρστερα, άκουσα μία καμπάνα να σημαλν έντεκα και την ίδια στιγμή ελδα τους φυλακισμένους που έξυθνησαν από κοπάδι μες στην αλλη, κάτω από την σκοπιά μου. Λίγως να δώσουν καμιά προσοχή σε μένα, γιατί ήταν πάντα συνηθισμένοι να βλέπουν στη θέση μου κάποιον σκοπό, άρχισαν να πηδούν, να φωνάζουν και να τρέχουν κυνηγώντας ο ένας τον άλλον. Μονάχα ένας τους με κύταξε τόσο έπίμονα που άναγκάστηκα να τον προσέξω γιατί μου ελγε κινήσή πειά η περιέργεια. Όταν ελπε το βλέμμα μου να στρέφεται προς το μέρος του πλησίασε τη σκοπιά μου, άκούχτηκε στον τοίχο και με τη ράχη γυρισμένη προς το φυλάκιο, προσέχοντας μη γίνει άντιληπτός απ' αυτόν, μόνιγενε φιλικά χαιρετώντας με και χαμογέλασε εύχαριστημένος.

Βλέποντας το χλωμό πρόσωπό του και την άγονία που ζωγραφίζαν στα μάτια του προσπαθούσα να θυμηθώ πότε και πού ελγα γνωρίσει αυτόν τον άνθρωπο. Α, ναι, το βρήκα... Ήταν ο Κριμπά, ο παλιός σύντροφος των παιδικών χρόνων μου, ή γιός ενός γέρον κηπουρού του θεόν μου. Από την έκφραση του προσώπου μου κατάλαβα πως τον έγνωρισα κι έξακολουθούσε να μου χαμογέλα όπως πρώτα. Τώρα ελμιασε δώδεκα ως δεκαέντε χρονών κι ελγχε διακοπές πόσες έκδορες δεν ελγχε κάμει, μαζί, πόσους φράγες δεν ελγχε πηδήσει, πόσους κήπους δεν ελγχε καταστρέψει, σε πόσα δένερα δεν άνεβήκαμε ψάχνοντας για φωλιές με πουλιά, από πόσα φειδια δεν κινδυνώνανε μες στα πυκνά σάχια και κάτω από τους μεγάλους βράχους... Ω! ν' άλσημόντη έμεινα χρόνια της ζωής μας!... Αςάφνα ελδα τα μάτια του φίλου μου να βουρκώνουν και το πρόσωπό του να χλωμαίει. Κάποιο βουρβό παραπονο βογγούσε μέσα του και κάποια δειλή παράκληση φαινόταν να σιγοτρώει στα χείλη του. Δέ μπορούσα όμως να του πώ ούτε μία λέξη παρηγορίας ή να του γνέπω με συμπόνια, γιατί ίσως μ' όποιαδήποτε ο φυλάκας και τότε θα την ελγα άσχημα. Ο φτωχός κατάδικος κατάλαβε, φαίνεται, τη θέση μου κι άφου μ' άποχρηάστηκε κρυφά, κάρησε άνάμεσα στους άλλους φυλακισμένους. Σέ λίγο μόλις σήμανε πάλι η καμπάνα με μιάς άδεια σε ή αλλη κι έγώ με τη σκέψη στον Κριμπά άρχισα να βηματίζω δεξιά κι άριστερά από τη σκοπιά μου. Έτσι, χωρίς να καταλάβω, πέρασε ή ώρα με τη συλλογή του παλμού μου φίλου, όπου φάνηκε στην άκρη του διαδρόμου ο δεκανέας με τους άντρες της άνταλγής. Άφου μ' άντεκατέστησε μ' άλλον μ' έστειλε πίσω στο φυλάκιο. Όταν βρέθηκα μόνος μου ο νοός μου πέταξε πάλι στον Κριμπά. Θυμήθηκα τότε ότι ο θεός μου μόνιχε πει γι' αυτόν πως δεν έβαλε σε μία τέχνη, αλλά εκείνος τώναζε κρυφά για το γειτονικό δάσος, απ' όπου έναγυρίζε πεινασμένος κι έλεινός κατά το βράδυ. Στο τέλος ούτε τον ξανάειδε στα μάτια του, γιατί έφυ-

γε και πήρε τον κακό δρόμο. Ένώ βηματίζα στο προαύλιο του φυλακίου μου συλλογισμένος, ελδα άσάφνα ένα φυλάκα και δυό φυλακισμένους που τους ελγαν άγκαρέψει για την καθαρότητα. Ο ένας τους όδηγούσε ένα καροτσάκι κι ο άλλος, που έρχόταν πίσω τους και που δεν ήταν άλλος από τον Κριμπά, κρατούσε στα χείρα του μία σκοπιά. Βρίσκοντας εύκαρία τη στιγμή που ο λοχίας μιλούσε με το φυλάκα, ο Κριμπά μου μωρουόρισε σιγανά χωρίς να φαίνεται καθόλου πως μιλά.

— Ποιά ώρα θα φυλάς σκοπός;

— Στις δώδεκα με δυό τη νύχτα, του άποκρίθηκα χαμηλόφωνα.

— Στο ίδιο μέρος;

— Ναι.

Και πρόσθεσα, σχεδόν την ίδια στιγμή, τρομαγμένος από μία ξαφνική σκέψη:

— Έχε το νού σου μην κάμης καμιά τρέλλα...

Αλλά δεν κατώρθωσα να συνεχίσω γιατί ο φυλάκας τον φώναξε κι άπομακρύνθηκε γρήγορα από το μέρος μου, χωρίς να γίνη άντιληπτή ή μικρή αυτή συνομιλία μας. Έπειτα από λίγη ώρα όμως τρεις συνάδελφοί μου έπσαν άρρωστοι, γιατί ελγαν πη νερό από μία βούση άκάθαρη, παρά την άπαγόρευση του διευθυντού των φυλάκων. Γι' αυτό ο λοχίας άναγκάσθηκε ν' άλλάξη τις ώρες των σκοπών κι έμένα με ώρισε να φυλάξω από τις δέκα μέχρι τις δώδεκα τη νύχτα, κι από τις τέσσερες ως τις έξη.

Όταν τη νύχτα άνέβηκα την άρισμένη ώρα άπάνω στη σκοπιά μου ήμουν πολύ ταραγμένος. Θυμήθηκα τις περιέργες έρωτήσεις του Κριμπά κι έπειδή ήξερα πόσο τολμηρός ήταν, άνησυχούσα πολύ στη σκέψη ότι θα έπιχειρούσε να το σκάσει. Έξ άλλου ή διαταγές των άνωτέρων ήταν άσχηματερες προκειμένου για τη νύχτα. Πριν πάω να παραλάβω μου ελγαν δώσει δυό σφαίρες με την έντολη να πυροβολώ άμέσως αν έβλεπα κανέναν να περνά τον τοίχο της αλλής ή ν' άνεβαλν τη σκοπιά ή να σκαρφαλώνη στο παραθύρο. Κατάλαβα πως θάχανα το θάρος μου και δέ θα πυροβολούσα αν έβλεπα το φίλο μου κάπου εκεί κοντά. Μ' έταίριτική άγωνία περιμένα να περσούν ή δυό ώρες μου και δέ άλη-

θινή άνακούφισα ύποδεχτη τον άντικαταστάτη μου. Μόλις γύρισα στο φυλάκιο κατά τις δώδεκα έαπλώθηκα σ' ένα κρεβάτι, αλλά δεν μπορούσα να κλείσω μάτι καθόλου. Ήθελα να πιστέψω πως ή άνοησία του Κριμπά δέ θάφτανε ποτέ μέχρι του σημείου να διακινδυνεύση τη ζωή του κι από την άλλη μεριά έβλεπα πως δέ θα μπορούσα με κανέναν τρόπο να τον προειδοποιήσω για τον κίνδυνο που διέτρεχε αν προσπαθούσε να φάγη. Μ' ελγε πιάσε ένας έλαφρός ύπνος όταν άσάφνα μέσα στη σιγαλιά της νύχτας και κάτω από τους τοίχους της φυλακής άκούχτηκε ένας πυροβολισμός συνοδευόμενος από μία κραυγή άπελπισίας. Πειάχτηκε άμέσως όρθε κι άρχισα να γεμίζω το όπλο μου μαζί με τους άλλους σύμφωνα με τη διαταγή του λοχία. Εκείνη τη στιγμή μπήκε ένας φυλάκας κρατώντας ένα φανάρι στο χέρι και μās ελπε ήσυχά.

— Δέ χρειάζονται όπλα. Ας έρθη μονάχα ο λοχίας με δυό άνδρες.

Έτρεξα άμέσως πίσω από το λοχία κι άκολουθώντας το φυλάκα που μās φώτιζε το δρόμο, σταματήσαμε έπειτα από λίγα λεπτά κάτω από τη σκοπιά όπου φυλάγα προ όλλης ώρας. Τότε ελδα κάτω από το φως του φαναριού το δυστυχισμένο Κριμπά έαπλωμένος χάμω κι όχρον σά λείψανο. Κάτω από τον όμο του στο μέρος που μπήκεν ή σφαίρα φαινόταν μία καταπονημένη κηλίδα. Ήταν άκίνητος και με τα μάτια του γυρισμένα ψηλά στη σκοπιά φαινόταν πως με ζητούσε. Μόλις έσκυψα πάνω του και μ' ελπε δακρυσμένους και δίχως όπλο κατάλαβε πως δεν ήμουν έγω ο φονιάς του. Άνοιγόκλεισε τότε με μεγάλη προσπάθεια τα μάτια του, άνοιξε τα χείλη του και κατώρθωσε να πη αυτά τα λόγια:

— Τι καλά που δεν ήσουν εσύ... Τι καλά που δεν ήσουν εσύ...

Ένας άφθός αίματος φάγχε στο στόμα του, ένας σπασμός άγωνίας συγκλονισέ το με το βλέμμα καρφωμένο στο δικό μου, έγώ δέ μπορούσα να κουνήθω από την παρατή και θλίψη μου. Συλλογίζομουν με φρίκη πως αν ήμουν σκοπός την άρχική ώρα που ελγα πει στον Κριμπά ήμουν άναγκασμένος να τον σκοτώσω.

Ο λοχίας βλέποντας με άκίνητον μου

...

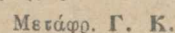
...

...

...

...

...

12—Στοὰ Ἀρσακείου—12

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
 Αρχίζει ο τρομερός
ΜΠΑΛΛΟΣ
 (Το νέο μας μυθιστόρημα)
 Θα σάς καταπλήξη, θα σάς τρομάξη, θα σάς φέρη φρικιασείς,
 θα σάς γοντεύση, θα σάς θυμήση τὸν περίφημο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΚΚΙ".

Οἱ καύσωνες τοῦ θέρους
προκαλοῦν εὐκόλως στομαχικὰς διαταράξεις
ΠΡΟΛΟΙΒΕΤΕ ΤΑΣ
διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως μιᾶς καὶ μόνης κουταλιάς

ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

τὸ ἀποτελεσματικότερον τῶν καθαρτικῶν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ 2 ΔΟΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ ΠΟΛΛΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ : Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ